

GARAM MASALA

Les butaques verdes, les revistes acabades d'arribar i l'olor de cafè torrat són la manera més ràpida i efectiva que té per escapar de l'estrès de la ciutat. Per a la gran majoria de barcelonines i barcelonins, aquesta porta de vidre de la Gran Via de les Corts Catalanes pot semblar una porta qualsevol; però, per a la Joana, és l'excusa perfecta per posar mode avió i teletransportar-se a llocs increïbles que voldria descobrir en un futur no gaire llunyà.

—Cati, bon dia.

—Per fi! Ahir vaig estar a punt d'enviar-te un missatge, ja patia per si t'havies quedat a viure a Delhi.

—No, dona. Ja saps que com a casa, enlloc. Vaig arribar la setmana passada, però entre la feina i el jet-lag...

—Vull que m'ho expliquis tot amb calma! Tens lliure la teva butaca, seu i et porto la carta. Al·lucinaràs amb les infusions que ens acaben d'arribar.

I és que per a la Joana, casa és la butaca del fons a la dreta de la Llibreria Altaïr i el somriure que es dibuixa als llavis de la seva cambrera preferida cada tarda que troba temps per desconnectar. Es treu la motxilla plena de responsabilitats i obligacions, mentre es deixa caure sobre el

teixit verd i suau. Desbloqueja la pantalla del seu telèfon mòbil per activar el mode avió: per fi a casa.

—Doncs què, com ha anat? Que no t'ha agradat l'Índia o què? Em tens intrigadíssima, ni tan sols he vist la mítica foto per fer-nos rabieta als que et seguim a Instagram.

—Prou bé, però corroboro el que em deien abans de marxar. S'ha d'estar preparat per al xoc cultural i, durant els últims tres o quatre dies, ja sentia una necessitat impetuosa de tornar.

—Bé, si no tens ganes de parlar-ne, no cal que en parlem; però, ara que ja deus tenir un màster en espècies, has de tastar la nova infusió de Garam Masala que ens han portat.

—Em sap greu decebre't, però va ser sortir de Khari Baoli i adonar-me que havia perdut l'olfacte.

—Què dius? Que fort. I no sents res?

—Res de res. Però va, porta'm aquesta infusió que dius, que si és tan bona, potser em farà tornar el nas.

La Cati entra al seu temple i aplica totes i cada una de les tècniques que ha après al curset de *barista* professional per sorprendre la seva clienta preferida. Quan ja té el punt d'ebullició perfecte, surt de darrere la barra i deixa la tassa fumejant al costat de la llibreta que la Joana no para d'emplenar. Ella li torna un somriure que li dona les gràcies, però alhora li fa entendre que necessita un moment per a ella,

que feia molt que esperava aquest parèntesi de calma després d'un viatge tan intens. Si s'hi veiés en cor, demanaria a la Cati que, per un moment, deixés de ser la seva cambrera favorita per convertir-se en la seva confident. Si s'hi veiés en cor, li explicaria que a Nova Delhi no hi ha deixat només l'olfacte i que ja no és la Joana que coneixia: aquella noia alegre i enèrgica va quedar tancada dins del mercat més gran d'espècies de l'Índia.

Agafa la tassa amb les dues mans i, donant-li una última oportunitat per retornar al seu olfacte, inhala el vapor de la infusió a base de canyella, comí, clau, cardamom i nou moscada. La infusió que se suposa que l'hauria de tranquil·litzar la teletransporta als carrers plens d'espècies on aquell home la va tocar quan ella no volia. Aquesta infusió famosa pel seu poder digestiu li regira l'estómac i li recorda el fàstic i la impotència que va sentir quan aquell home de qui no en coneix ni el nom, li va tancar la boca i la va penetrar mentre ella anava perdent les forces per resistir-se i, a cada impacte perdia una mica més l'olfacte, com si el seu propi cos la preparés per aprendre a oblidar allò que sentia sobre les espècies més amargues del planeta.

—Cati, ho sento, em prepares un cafè, si us plau...?—
s'adreça, mentre li cau la llàgrima, a la seva futura confident preferida.

